

Assumpte: A tall de preàmbul

De: tamin@onaeu.net

Data: Dimecres 18 d'agost de 2010 6:00 am

A: Paula

Hola, Paula.

Potser aquest encapçalament personalitzat del missatge t'ha fet desviar la vista cap al remitent esperant trobar-hi algú conegut i tamin@onaeu.net no t'ha aclarit gran cosa. És una adreça temporal que no permet rebre correu, així que no cal que t'esforcis a contestar-me. Ho he disposat d'aquesta manera per equilibrar la situació: tu desconeixes l'interlocutor i jo la teva reacció. Per compensar l'handicap que t'imposo, jo me'n carrego un altre. Sóc un sord tractant de comunicar-se amb una cega. No t'ofenguis ara: és només una manera de parlar, tot i que trobo que ens retrata força.

Com ho sé? Doncs perquè et conec. No em fa res avançar-t'ho ja que es farà evident de seguida en el que t'explicaré. I de passada aprofito per garantir-te que el que estàs llegint no és cap carta seriada, ni cap anunci, ni cap mena de *spam*. Pots pujar-hi de peus: et conec, i gosaria dir que força bé.

Si de moment prefereixo mantenir-me en l'anonimat és per motius que, quan continuïs llegint, confio que comprendràs i t'ajudaran a perdonar-me aquesta irrupció tan poc considerada en el teu correu.

Sempre he volgut ser escriptor. No hi vegis una pista, perquè ningú no ho ha sabut

mai. És un desig massa íntim i frustrat per anar-lo pregonant. I ara te'l confesso a tu. Estrany, oi? Et juro que no t'ho hauria dit si no fos imprescindible per al que t'he d'explicar.

Un bon dia, a principis de l'estiu passat, vaig trobar publicada la novel·la que jo hauria volgut escriure. No ho vaig saber d'entrada, és clar, però el títol ja em va cridar poderosament l'atenció. Ui, perdona, vaig massa directe al gra i devaluo l'interès del que m'he proposat narrar. He de bastir un bon context, llançar hams d'intriga, i anar desvetllant a poc a poc els misteris que el lector malda per saber. La teoria prou que la conec, el problema és concretar-la sobre el paper. O sobre l'ordinador, tant se val. He pensat que si em concentrava en un únic destinatari -tu- i li relatava una història que de ben segur li interessa -t'interessa-, tot fluiria més fàcil.

Ara no pensis que, esperonat per la troballa del meu àlter ego literari, t'utilitzo d'excusa per redactar la novel·la que fins avui no he aconseguit escriure. M'has de creure: el que t'he de dir t'ateny profundament, el material literari de què dispo és més teu que no pas meu. Tu n'ets la musa i jo provo de ser-ne l'artista, com si diguéssim.

M'he proposat d'enviar-te un capítol cada dia. Així és com alguns autors han escrit novel·les d'estiu: comproment-se a omplir un parell de pàgines de diari mentre els redactors habituals eren de vacances. Cal tenir una bona història i refiar-se molt del propi talent per arriscar-se a un tracte com aquest, però si al capdavall un se'n surt, segur que

serà l'escriptura més eficient i rendible de la seva vida. Jo, sense que ningú m'ho hagi ofert, accepto el repte: tinc la millor història, però no la confiança, ni meva ni encara menys de cap diari, i amb tot, per una vegada, estic decidit a assumir el compromís fins al final. Surti el que surti.

Pel que fa a tu, lectora única, ets ben lliure d'esborrar els meus missatges a mesura que t'arribin, o, pitjor per a mi, etiquetar-los de *spam* i oblidar-te'n per sempre. Hi tens el dret. Amb tot, si no vols llegir-los, crec que faries bé d'ignorar-los i deixar que se t'acumulessin a la bústia d'entrada. Qui sap si més endavant et vindrà de gust llegir-ne algun i et picarà la curiositat de saber què deien els anteriors.

Tard o d'hora els llegiràs, n'estic segur, i em penso que amb avidesa i tot. Llavors sí que m'agradarà assabentar-me'n. Per això tinc previst, d'aquí a uns dies, obrir una via de resposta, perquè em contestis si vols.

Bé, prou de preàmbuls. Demà sens falta rebràs el primer lliurament. Per temptar la bona sort, l'enviaré amb el títol provisional de "Miracles".

El correu arriba a la Paula el dia que es compleix un any de la mort d'en James. En engegar l'ordinador de bon matí i trobar setanta-tres missatges nous, ha optat per anar primer a preparar-se un bol de cereals i una amanida de fruites per afrontar el tràngol en

condicions. Ara, còmodament instal·lada a l'escriptori de caoba que havia estat del seu home, amb el termos de cafè i la tassa fumejant en una safata ben a mà, va llegint de la pantalla i engolint a petits glops diferents varietats d'amargor ensucrada.

Camuflat entre els missatges de record i ànim de familiars i amics, aquest "Hola, Paula" no la sobta d'entrada, però així que continua llegint es va trobant més i més descol·locada. S'atura i torna a començar. Va endavant i endarrere sense entendre a què treu cap tanta giragonsa. No és el primer aspirant a novel·lista que va a la caça desesperada d'un lector. D'escriptors sonats en coneix a cabassos. I aquest deu ser dels pitjors si necessita muntar tant de número perquè algú piqui i li faci una mica de cas. El que la neguiteja és que li digui musa. En James l'anomenava així. Només ell hi tenia dret. I l'ofèn que un desconegut li envaeixi un terreny tan íntim.

Prova d'agafar distància servint-se més cafè i dient-se que, de tan sensible com està avui, potser ha interpretat més del compte i el "musa" no li va específicament dirigit. És només una paraula escrita per exigència del guió i que en ella ha fet diana. El nom del remitent, "tamin", li sona àrab —per la semblança amb el d'un siríà que va conèixer—; i el domini "onaeu", amb reminiscències d'ONG, la duu a imaginar la història sensiblera que s'inventarà en el proper missatge per demanar-li calés. És clar que no pot tractar-se d'una vertadera organització humanitària. Més aviat deu servir d'excusa a un d'aquests tèrbols negocis per internet que inventen dia sí dia també.

Però per què ho ha rebut precisament avui? Casualitat... o el remitent sap que fa just un any que va quedar vídua? Malgrat tenir la tassa entre les mans i el vapor escalfant-li la cara, la Paula nota que un calfred la recorre de dalt a baix.

Intenta tranquil·litzar-se. Molta gent coneix aquesta data. En James sortia sovint als diaris, tenia —i encara té— milers de fans. I les dates no són pas informació reservada. El Wal-Mart i el SevenEleven bé que li envien missatges de felicitació pel seu aniversari. Tot i que això és diferent. Més tètric i també més particular. Si no fos que... Quantes dones es deuen trobar en la seva situació? Segur que prou perquè una empresa de contactes faci negoci. A cost gairebé nul, pensa, només els cal saber nom i data. A veure quina una se n'empescaran en el proper correu per demanar-li una cita.

Repassa ràpidament els següents missatges i només el de la Margaret se surt de la tònica del dia. De primer li sobta que no faci referència a en James; íntimes i inseparables com són, ha de fer comptes per adonar-se que encara no porten un any treballant juntes. Amb el seu inconfusible estil rialler, ple d'emoticones, signes d'admiració i paraules estrafetes, l'amiga aconsegueix dibuixar-li un somriure als llavis: de matinada el pacient del llit 17, el seu protegit, ha sortit del coma. Podria haver esperat que s'ho trobés demà en arribar a l'hospital, però... per què privar-se del goig de dir-li-ho? De vegades ser impulsiva té les seves compensacions, li etziba, en referència a la conversa de l'altre dia. Poques ocasions hi ha de donar una bona notícia com aquesta: gairebé un miracle, perquè l'home ha començat a recordar i és possible que no li quedin seqüeles. L'únic que li reca

d'avançar-li per correu és perdre's la cara que farà en saber-ho. Tot i que, lenta de reacció com és i amb el suc que després treu a cada cosa, paga molt més la pena esperar a veure demà què tindrà a dir sobre el cas, conclou burleta, abans d'enviar-li un petó de comiat. I hi afegeix encara una postdata: ja pot anar preparant una bona història de les seves, perquè aquesta vegada no la deixarà fugir d'estudi.

Sempre la posa de bon humor. És clar que avui tenia un bon trumfo: quin descans que el noi que tant li recorda a l'estimat Quim se n'hagi sortit. Per més que fos conscient que no podia ser ell, ja que a hores d'ara hauria d'aparentar vint anys més, la seva fesomia, tan familiar, l'anguniejava igual. Ni les tasques de supervisió es veié amb cor de fer i va haver de demanar a la Margaret que li donés un cop de mà. No podia suportar veure'l cada dia allí estirat, indiferent a les cures de les infermeres, sord i cec al que s'esdevenia al seu voltant.

I ha hagut de tornar en si precisament avui. Com un bon presagi a deshora. En James no la va recuperar mai, la consciència.

Neguitosa, es treu les ulleres, lleument entelades, com si amb aquest gest pogués deslliurar-se també dels mals pensaments. És que, a partir d'ara, el 18 d'agost tot li semblaran coincidències i presagis? Ja en van dos en el que porta llegit de correu, i, per si no fos prou, ara li ha sortit aquesta al·lusió extemporània a la sordesa i la ceguesa. L'escriptor fantasma li ha deixat ben incrustades les paraules. Potser sí que sap la teoria del que cal per enganxar el lector. "El que t'he de dir t'ateny profundament. [...] Tu n'ets la musa." Cada cop li sembla més inversemblant que es tracti d'una carta seriada: li fa tot

l'efecte que s'adreça a ella. I l'ha titllada de cega. Per protegir-se de no sap quin perill, torna a calçar-se les ulleres. Què és el que hauria de veure i no veu? Potser hauria de pensar en algú del seu entorn? De l'hospital? Algú que ha descobert la seva relació amb en Rich i vol vendre car el seu silenci? Quina mesquinesa. Ella és ben lliure de tenir relació amb qui li plagui, i si és el cirurgià més ben plantat de l'hospital, doncs benvingut sigui. Ningú n'ha de fer res. És clar que prefereix mantenir la discreció, si més no per evitar les enveges i enraonies que amb tanta convivència forçosa de metges i infermeres, sobretot a les guàrdies, s'escampen de pressa. O potser no té a veure amb en Rich —no creu que els hagin vist mai plegats—, sinó amb la seva fixació amb el del llit 17. És molt més fàcil que algú s'hagi adonat de la seva dèria. Qui sap si algun familiar... Però què s'empatolla? Quin interès podria tenir el familiar d'un desconegut a escriure-li? Això ja frega la paranoia. Prova de recapitular els punts essencials del missatge, i en arribar a la data li ve una idea: podria ser que el remitent estigués entre els qui assistiren al funeral d'en James. Hi havia un munt de gent.

S'alça d'una revolada i agafa el llibre de condolences. Pàgines i més pàgines farcides de fórmules gastades, gargots de compliment i signatures il·legibles. Fullejant-lo, se li humitegen els ulls i no pot evitar un estremiment en constatar què ingrata és la fama i què cara li va costar al pobre James. Impossibile destriar la devoció sincera de les enveges dels col·legues, l'adulació i els interessos velats. Vet aquí l'última servitud d'un gran escriptor: que el llibre que hauria de tancar amb fermall d'or la seva vida sigui aquest homenatge llastimós que no li fa justícia.